

Helena - Day 67

Ymallye in very of stage

W/Spice 1912

891.995

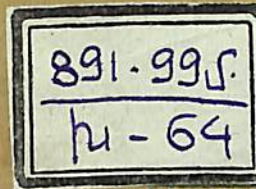
mu-64

ԿՌՈՒՆԿՆ ՈՒ ԱՂԻԷՍԸ

ԸՆԿԵՐՆ ՈՒՂԻՂ ՊԵՏԳ Է ԼԻՆԻ

ՀԷՔԻԱԹ

Ա.Թ. ԽՆԿՈՅԵԱՆ

891.995
m-64

31021-64

891.995 *hatched*
m-64 *hatched*
in *my hand*

ms	2202	29	1908
670		31X80	
III 32203	201178		
SV C-16243	13/10/51		

ЛНТ. С. Н. БЫКОВА, ТИФЛИСЬ.

I

Աղւէսն ու Կռունկը ընկերացան:
Կռունկը բուն շինեց, ձու ածեց, թուխս նստեց, ձագ
հանեց:

Աղւէսն էլ ձագեր ունեցաւ, մէր դարձաւ:
Մի օր Կռունկը դուրս գնաց ձագերին կեր բերելու:
Տնպահ Աղւէսը բռնեց Կռունկի մի ձագը, կոլորեց,
վիզը ոլորեց, անուշ արաւ, ոսկորով կերաւ, տեղը բան
չը թողեց:

Տուն եկաւ Կռունկը և ի՞նչ տեսնի.
Աղւէսը լալիս է ու լալիս, իրան քրքրում ու լալով
ասում.

- Կռունկ քուրիկ, էպպէս էլ անբախտութիւն...
- Ի՞նչ անբախտութիւն, ի՞նչ է պատահել, Աղւէս քու-
րիկ:
- Բա չես ասի, մեր բալիկը չը կայ ու չը կայ: Է՛նքան
ման եկայ, է՛նքան ման եկաւ, ի՞նչ կայ ու չը կայ:

31021-61

31021-61

—Ո՞ւմ բալիկը.

—Մեր բալիկը, էլի.

—Ախր ո՞ր բալիկը.

—Նա, նա,

աչքս կուրանայ՝

փափկամազիկ,

երկար-վզիկ,

երկար-ոտիկ,

երկար-տոտիկ,

բարձրիկ, մարձրիկ...

ձէնը քաղցրիկ...

հօրօտ-մօրօտ բալիկը...

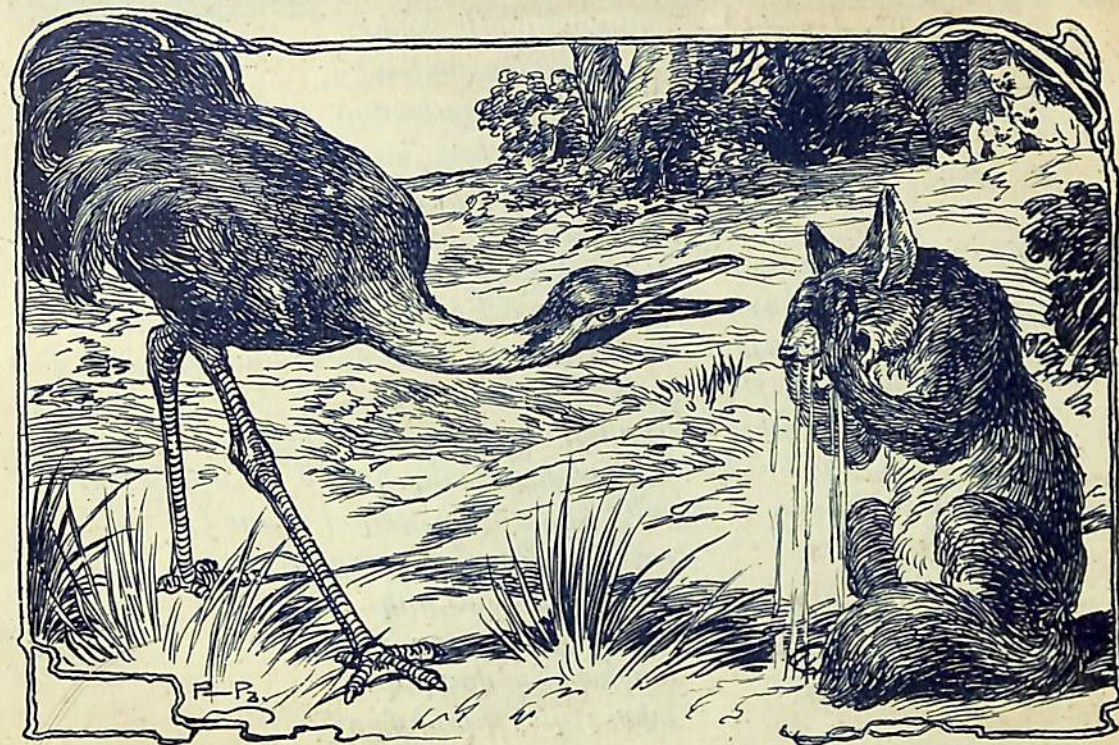
Գովում էր Աղւեսը, իրան քրքրում, մին խփում, հա-
զար թափում:

—Աղւես քուրիկ, ասում է Կռունկը.

—Դու ձագի տէր ես,

դու սիրող մէր ես,

արցունք մի թափի,

արցունք մի՛ չափի:

դա էլ չար բախտից,

Դա էլ իմ բախտից:

—Հա, հա, հեկեկում էր Աղւէսը, հա, Կռունկ քուրիկ, հա,
անուշ քուրիկ, լացը չի օգնի, անցածն անցած է:

II

Երկրորդ օրը Կռունկն էլի գնում է ձագին կեր բերելու:
Տնապահ Աղւէսն էլի բռնում է Կռունկի միւս ձագին, կո-
լոլում, վիզը ոլորում, ու անուշ անում, ոսկոռով ուտում,
տեղը բան չի թողնում:

Տուն է գալիս Կռունկը և ինչ է տեսնում:

Աղւէսը երեկւանից աւելի դառը լալիս է, մին խփում,
հազար թափում, իրան քրքրում ու լալով ասում:

—Ա՛խ, Կռունկ քուրիկ,

քուրիկ ու մէրիկ,

իմ աչքը դուրս գայ,

աշխարհը փուլ գայ:

փուլ գայ իր հիմքով,

լիքն է չարիքով:

Փափկամազիկ,

երկար-վզիկ,

երկար-ոտիկ,

երկար-տոտիկ,

բարձրիկ, մարձրիկ...

ձէնը քաղցրիկ...

հօրօտ-մօրօտ բալիկն էլ չըկայ:

Կռունկն էս անգամ հասկանում է, որ ձագերին ուտողը
քուրիկ Աղւէսն է, բայց իրան չըհասկացողի տեղ է դնում
ու ասում:

—Աղւէս քուրիկ,

քուրիկ, մէրիկ,

դու ձագի տէր ես,

դու սիրող մէր ես,

կաթդ կը ցամբի,

կուրծքդ կը սմբի,

արցունք մի՛ թափի,

արցունք մի չափի:

Դա էլ չար բախտից,

դա էլ իմ բախտից:

—Դու ճիշտ ես ասում, այ Կուռնկ բուրիկ, չար բախտի ձեռքից համ գնանք գանգատ, հեկեկում էր Աղւեսը ու քթի տակ ծիծաղում Կուռնկի վրա:

III

—Աղւես բուրիկ, մի օր էլ ասում է Կուռնկը, էն է իմ ձագերը կորան, տանողի աչքը դուրս գայ, քո ձագերն էլ մեծացան, դէհ, էն է, իրանց գլխին կապրեն: Արի գնանք, ձեռք ձեռքի տանք, բրոջ նման ման գանք, սրտերս բանանք:

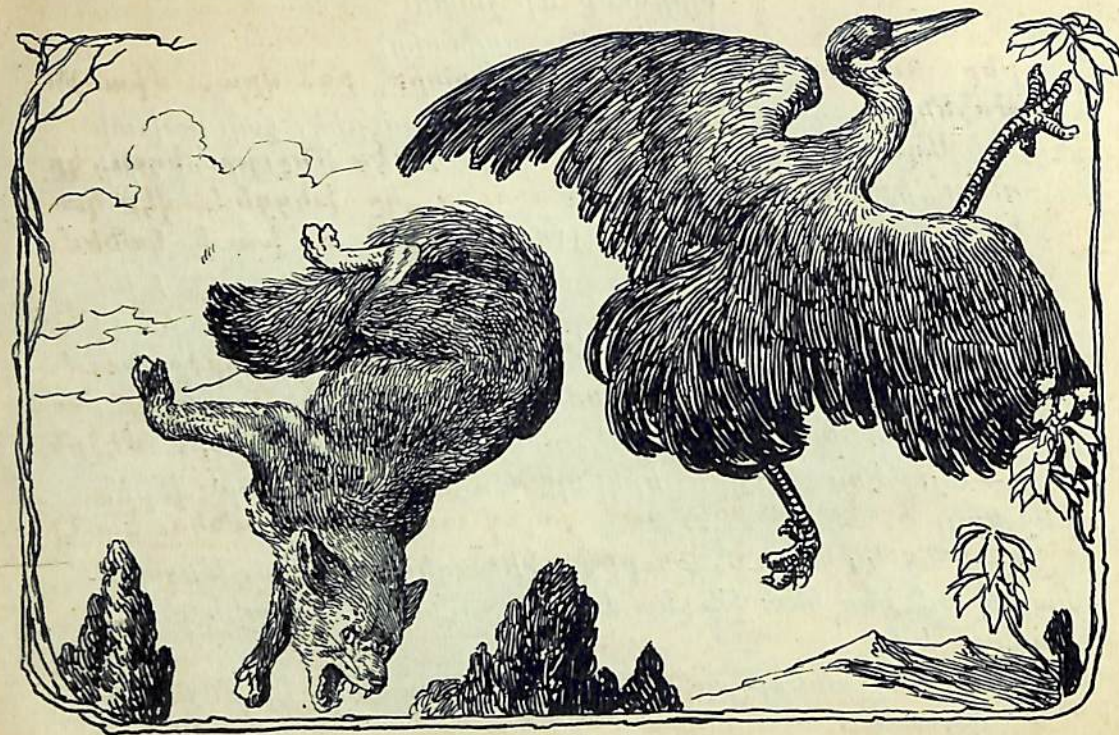
—է, հըր գնանք, Կուռնկ բուրիկ, անուշ բուրիկ:

—Այ, հէնց կուգես երկինք թռչենք, տեսնենք՝ վերևն ինչ կայ:

—Ի՞նչ ես ասում, բուրիկ, ծիծաղեց Աղւեսը, ի՞նչպէս կարող եմ քեզ հետ թռչել, ես թիւ չունեմ, քեզ պէս բախտաւոր չեմ:

—է, ի՞նչ անենք որ չունես. ես հօ ունեմ: Էլ ի՞նչ քոյ-

րեր ենք, որ իրար չօգնենք: Նստիր ինձ վրա, միասին
թռչենք:

Աղւէսը ինքն իրան մտածում է. «Էս ինչ լաւ եղաւ. կը
գնամ երկինք, պատահած թռչունը կը խեղդեմ, վէր կա-
ծեմ գետին. ետ գալիս էլ քուրիկիս ափ ու խուփ կանեմ,
հօը, սրանից լաւ բան:

Աղւէսն նստում է Կռունկի վրա:

Կռունկը թափահարում է թևերը, վեր բարձրանում,
գնում է ու գնում, հասնում է երկնքի եօթը յարկը ու
յանկարծ շուռ է գալիս օդումը: Աղւէսը յանկարծ մէջքի
վրա դըրժկ, ընկնում է գետին և իրան ջարդում:

—Աղւէս քուրիկ, ցած գալով ասում է Կռունկը, էտ էլ
քո բախտից, էտ էլ քո բախտից:

ԸՆԿԵՐՆ ՈՒՂԻՂ ՊԵՏԷ Է ԼԻՆԻ

Օձն ու Աղւէսը ընկերացան:
Օձն ասում է Աղւէսին.

— Դու իմ ազիզ ախպէրն ես:
Աղւէսն ասում է Օձին.

— Դու իմ անուշ բուրիկն ես:

Մի օր էլ պատահեց որ Օձն ու Աղւէսը գետից պէտք է անցնէին:

—Ախպէր ջան, ասում է Օձը, պիտովդ պտոյտ դամ. ես ջրից սաստիկ վախում եմ. թող վզովդ փաթաթւեմ, ինձ գետից անցկացրու:

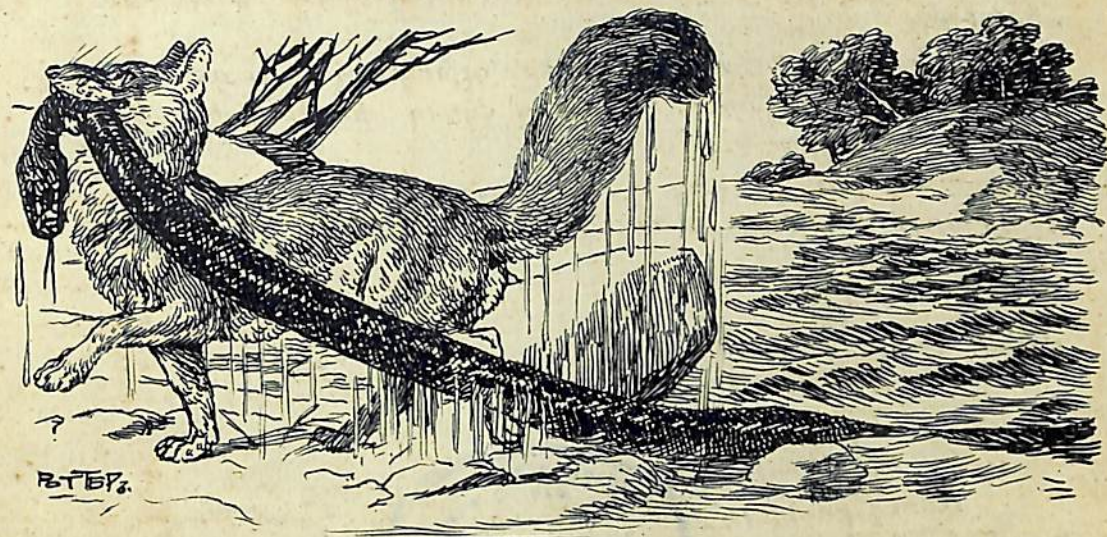
—Շատ լաւ, քուրիկ ջան, պատասխանում է Աղւէսը, էլ ի՞նչ օրւայ համար եմ, որ անուշ քուրիկիս չօգնեմ: Արի փաթաթւի:

Օձն օղակ-օղակ փաթաթւեց Աղւէսի վզովն և երկուսով մտան գետը: Գետումը Օձն սկսեց սեղմել Աղւէսի բուկը:

—Ի՞նչ ես անում, անուշ քուրիկ, ասաւ Աղւէսը, ի՞նչ ես անում. չէ՞ որ խեղդեցիր...

—Իմ ուղածն էլ հէնց էտ է...

—Անուշ քուրիկ, շատ սիրելուցդ է, որ էտպէս ես անում. ես էլ էս օրւան էի սպասում, որ անուշ քուրիկիս գրկումը հոգիս տամ: Բարի քուրիկս, մեկնի քո էտ ճկուն,

Բ. Դ. Ե. Բ.

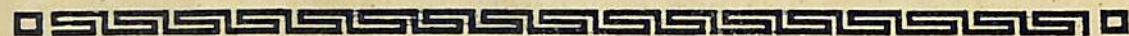

ատլասս վզիկը, վերջին անգամ նայեմ քո վառվռուն, թա-
ւիշ-թովիշ աչքերիդ, կարօտս առնեմ ու նոր մեռնեմ...

Օձը վիզը մեկնեց:

Աղւեսը, հափ, բկից բռնեց ու պինդ սեղմեց: Սեղմեց
ու խեղդեց: Խեղդեց ու դուրս եկաւ ափը: Դուրս եկաւ ա-
փը, մեկնեց օձը գետնին ու ասաւ.

—Ա՛յ, էսպէս ուղիղ պէտք է լինի ընկերը:

9836